Az Ufóélményeimről

Az Ufóélményeim a távoli gyerekkorba nyúlnak vissza, olyan időkbe amikor még beszélni se tudtam, sőt nekem olyan érzésem van hogy talán még az előző életembe is visszanyúlik. A felnőttkori élményeim azok vagy álmok vagy ébredés utáni fura állapotok, amikor pl. vámpírszerű lények szívták az erőmet és nem bírtam mozdulni, hasonlót már sokan leírtak. Van az álomegyetem, amikor valami nagyon érdekeset tanulok pl. a gravitációról, csak sajnos ébredés után semmire sem emlékszem, és a legérdekesebb az Atahorika nevű hely, ami szebb minden földi helynél, és ha ezt az agyam teremti akkor nagyobb zseni vagyok mint Leonardo és Michelangelo együttvéve. Dehát szerintem ez létező hely, ahová afféle asztrális utazást teszek. Amikor 10 éves korom után elkezdtem olvasni az első scifiket, úgy éreztem hogy hazatalálok. A könyvek tele voltak szakkifejezésekkel, és én mégis tökéletesen értettem, mi az hogy antigravitáció, asztrogátor, kollapszus, fényelhajlás, pszeudoszféra, soha egyetlenegyszer se faggattam a szüleimet hogy mi az az antianyag, stb. Ez a világ szinte nekem lett kitalálva. Meg is lett a böjtje mert felnőttkoromban iszonyú csalódást okozott hogy rádöbbentem, nem ebben a világban kell élnem! Soha nem is találtam a helyemet, csak mostanra kezdek úgyahogy megszokni itt. De még mindig nagyon szenvedek. Vannak aztán az előző életeim emlékei, és a gyerekkori fantáziálásaim, amik kozmikus exodusokról szóltak, Holdbázisokról, ahol az idegenek megtelepedtek és figyelnek minket. Át kell menteni a Földi kultúrát, mert ez a mostani világ minden értéket elpusztít. A scifiket szerettem, de naivnak és gyerekesnek érzem ahhoz képest ami bennem van. Lehet hogy a jövőből jöttem? Ezt mondják Nostradamusra és Leonardóra is! A legjobban attól szenvedek hogy nem tudom a tudásomat továbbadni. Már évek óta írogatok az internetre, de ez csak pici csepp a tengerben. Úgy érzem magam mintha az egész Enciklopédia Britannicát nekem kéne megírni. Ha meghalok, velem pusztul egy évezredes kultúra minden titka és szépsége. Afféle utolsó mohikánnak érzem magam. És a legnagyobb baj az hogy ennek a tudásnak a zöme elveszett, feledésbe merült. Olyan ez mintha elolvasnám egyszer a Bibliát, utána 40 év múlva fejből kéne felidézni az egészet. Minden kínlódásom a matekkal, fizikával arra irányult hogy ezt az elveszett tudást megpróbáltam reprodukálni. Kb úgy sikerült ez, mint amikor az ötéves gyereket végigvezetik a Louvre termein, és utána otthon színesceruzával rajzol egykét "képet". A Böbe majom benyomásai az atomreaktorról pontosabbak mint az enyémek Atahorikáról. Ma annyiban jobb a helyzet hogy tudom, nem vagyok egyedül, mások is kínlódnak az új fizika megteremtésével. A hivatalos tudomány leragadt, nem fejlődik, nem engedik fejlődni. Túl nagyok a feszültségek, az emberi tényezők. Nem kis felelősség kijelenteni hogy az eddigi fizika rossz úton halad. Meg kell mutatni az új utat, a jobbat.

És mindezt békés eszközökkel kell elérni, nagyon vigyázni arra hogy ne bántsunk meg senkit, ne sértsünk meg érdekeket. A hivatásos tudósok is emberek, akiket ezer szabály köt, nekünk ezek közt a sziklák közt kell tudni biztonságban átevezni. A csónakunkban van a kincs, de mit érünk vele ha sziklának csapódunk és elsüllyedünk? A feltalálók és új elmélet kidolgozók legnagyobb baja a titkolózás. Jaj ez találmány, újdonságrontás, a gyártó nem áll szóba velünk ha nincs levédve, stb. Ez baj. Ennek eredménye az hogy a feltaláló meghal, és a sírba viszi a titkot. Bottal üthetjük a nyomát. Ennek ellentéte az ha mindent nyilvánosságra hozok. A legpicibb részletet is. Ráadásul ingyen. Mert akkor fű-fa-virág megvalósíthatja otthon a garázsban, és akkor a "nagyok" így fognak gondolkodni: a fenébe is, ezt valaki előbbutóbb megcsinálja, és ugye aki kapja marja, mért ne én legyek az első? És máris tolongani fognak a gyártók, a forgalmazók, beindul az egészséges verseny, az a verseny amely egy pár év leforgása alatt megteremtette az automobilt, a repülőgépet, az izzólámpát, és a XX. század millió találmányát! Érdekes hogy villanykörtét senki se akar koppintani... szóval ez a szellem hiányzik a maiakból. Legalább egy feltaláló akadna aki önzetlenül feltesz mindent az internetre és vigye aki akarja! Én ha megtudnám az örökmozgó titkát, ezt tenném! Bánja kánya a jogdíjakat, a Nobel díjat és a többit! Majd a festészetemből megélek. Nem vagyok nagyigényű, kevéssel is beérem. A legtöbb feltaláló rendkívül önérzetes és büszke. Hogyne lenne az, hiszen az emberiség továbbfejlődésének a kulcsa van a kezében! Ez a másik baj. Emiatt nem fogja aztán azt a kulcsot használni is! Éhenhal a kincseskamrája ajtajában. Kincseinek a morzsáiból is megélne vígan élete végéig, de ő nem osztja meg senkivel, naná, méltatlanok hozzá! Így aztán az egész kincs odavész…

Kristóf Miklós

Ez a vázlata az Ufók az álmainkban cikknek.